

BLIVE PSYKISK SYG

Mads Trier-Blom, 41 år, ansat i psykiatrien som medarbejder med brugerkompetence

FORTALT TIL HELENE NAVNE FOTO ULRIK JANTZEN

⚡
Mads Trier-Blom har i dag lært at styre sin psykiske sygdom og sårbarhed og kan forebygge de store udsving.

Jeg skulle til Egypten med min kone og nyde solen og slappe af. Jeg var blevet færdiguddannet som fysioterapeut og havde fået job på Hvidovre Hospital. Men det havde været en svær periode på arbejdet, og jeg glædede mig til ferien. Jeg er sådan en, der var dygtig i skolen, men havde svært ved at være glad i mit arbejde. Jeg tænkte hele tiden på, om jeg var god nok, men sådan troede jeg, alle havde det. Det var en enorm lettelse at komme på ferie. Jeg var så glad og energisk og havde næsten ikke behov for at sove. Jeg læste bøger i ét væk og tog på markedet og snakkede med alle. Vi besteg Mount Sinai om natten for at se solopgangen, og der er sådan et billede af mig og min kone, hvor hun sidder træt og udmattet i baggrunden, mens jeg står helt overgæret og 'hvor er det fedt'-agtigt foran. På det tidspunkt anede jeg ikke, at der var noget galt med mig. Jeg var bare glad og lidt hyper, men på flyet hjem skete der noget. Vi havde fået ny gate, og det hele var lidt utrygt og forvirrende. Det slog mig ud. Jeg havde også sovet for lidt i mange dage. Ved siden af os sad der nogen med et radiostyret ur. Jeg blev bange, for flypersonalet havde lige sagt over anlægget, at man ikke måtte have noget radiostyret tændt om bord. Stewardesserne tog uret med ud til kaptajnen, som sagde, at det var o.k. Så faldt jeg i søvn. Jeg havde en åbenbaringsagtig drøm, hvor jeg forhandlede med Gud og Djævelen om, at flyet ville styrte, og verden derefter ville gå under. Da jeg vågnede, kunne jeg ikke huske, hvad Gud, Djævelen og jeg var blevet enige om. Resten af flyveturen havde jeg en oplevelse af et deja-vu og troede, at alt var forudbestemt. Jeg fandt flyets folder om nødsituationer frem og blev slået af, hvor tankevækkende og sandt det egentlig er, at man skal redde sig selv, før man kan redde andre. Alt gav mening. Alt havde en dybere sammenhæng.

Kort efter vi kom hjem fra ferien, kørte jeg med et tog, der hele tiden stoppede pga. sporarbejde. Men jeg følte, det var, fordi toget fulgte min tankerække, der hele tiden blev afbrudt. Jeg prøvede at tælle. 1-2-3-4-5 ... Så kørte toget, som det skulle, hvis jeg koncentrerede mig.

Næste dag var vi til fødselsdag hos min niece. Jeg satte mig ved siden af hendes oldemor – hun er Jehovas Vidne – og sagde til hende, at hun ikke skulle være nervøs for jordens undergang, for den havde jeg forhandlet på plads i flyet hjem fra Egypten. Min svigerinde sagde noget med psykiatrisk skadestue, men det ville jeg ikke. I stedet kørte min bror mig hjem.

Om morgenen fandt min kone mig i badeværelset i underbukser, mens jeg sad og skrev mine tanker og indsigter ned på min hud. Jeg havde ikke haft tid til at finde papir. Jeg indså, at det med den psykiatriske skadestue måske alligevel var en god idé. Jeg fik diagnosen akut psykose pga. stress. Senere fandt de frem til diagnosen bipolar affektiv lidelse, som svarer til det, man kalder mani-depressiv, og som karakteriseres ved, at følelser som depressiv håbløshed eller manisk optimisme bliver så dominerende, at de styrer ens vilje.

I dag har jeg lært at acceptere min sygdom og min sårbarhed og kan forebygge de store udsving.

På en måde føler jeg, at oplevelserne dengang har åbnet mine øjne for nogle andre sider af livet. Fx er jeg i dag blevet ansat i psykiatrien til at dele mine erfaringer som foredragsholder om psykisk sygdom.

